୧୨-୧୧-୧୯ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମକୁ ଏବେ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନ ବଶୀକରଣ ମନ୍ତ୍ର ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ, ଏହା ତୁମମାନଙ୍କର କ□ବ୍ୟ ଅଟେ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର କିଛି ବି ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ନାହିଁ ?

ଉ□ର:- ଯାହାଙ୍କ ଭିତରେ ଅହଂକାର ଥାଏ ଯେ ମୁଁ ଏତେ ଦେଉଛି; ମୁଁ ଏତିକି ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବି, ବାବା ସେମାନଙ୍କର କିଛି ବି ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ନାହିଁ ! ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ହାତରେ ଚାବି ଅଛି, ଇଚ୍ଛା କଲେ ମୁଁ କାହାକୁ ଗରୀବ କରିପାରିବି କିମ୍ବା ସାହୁକାର କରିପାରିବି ! ଏହି ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଆଜି ଧନବାନ ହେବାର ଗର୍ବ ରହିଛି ସେମାନେ କାଲି ଗରୀବ ହୋଇଯିବେ ଏବଂ ଗରୀବ ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଜର ଗୋଟିଏ, ଗୋଟିଏ ପଇସା ସଫଳ କରି ଧନବାନ ହୋଇଯିବେ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ତ ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ଆମକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସମ୍ପ□ ଦେବା ପାଇଁ । ପିଲାମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ରହିଛି ଯେ ଯେତେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ସେତେ ପବିତ୍ର ହେବା । ଯେତେ ଆମେ ଭଲ ଶିକ୍ଷକ ହେବା ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବା । ବାବା ତୁମକୁ ଶିକ୍ଷକ ରୂପରେ ପଢ଼ାଇବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଶିକ୍ଷାଦାତା ଶିକ୍ଷକ ନିଶ୍ଚୟ ହେଉଛ ବାକି ତୁମେ କାହାର ଗୁରୁ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, କେବଳ ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ପାରିବ । ଗୁରୁ ତ ଏକମାତ୍ର ସଦ୍‌ଗୁରୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସତଗୁରୁ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଆମକୁ ତାଙ୍କ ଭଳି ଶିକ୍ଷକ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇ ମନମନାଭବର ରାସ୍ତା ବତାଉଛ । ବାବା ତୁମକୁ ଏହି କ□ବ୍ୟ କରିବାକୁ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେପକାଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ହୁଅ । ତୁମେ ଯଦି କାହାକୁ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେଲ ତେବେ ତାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କ□ବ୍ୟ ଅଟେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା । ଶିକ୍ଷକ ରୂପରେ ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବାଙ୍କୁ ନିଶ୍ଚୟ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଯାଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପାପ କଟିଯିବ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ହେଉଛୁ ପାପ ଆତ୍ମା, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ବାବା ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି— ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମର ଆତ୍ମା ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛି । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ଥିଲ, ଏବେ ତୁମେ ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଇଛ । ବାବା ପତିତରୁ ପବିତ୍ର ହେବାର ବହୁତ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କଲେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଉଠିବା, ବସିବା, ଚାଲିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର । ଲୋକମାନେ ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କରୁଥିବାରୁ ଗଙ୍ଗାକୁ ମନେପକାଇଥାନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ଗଙ୍ଗା ପତିତପାବନୀ ଅଟେ । ଗଙ୍ଗାରେ ସ୍ନାନ କରି ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହାଦ୍ୱାରା କେହି ବି ପବିତ୍ର ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପାଣି ଦ୍ୱାରା କିପରି ପବିତ୍ର ହେବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ପତିତ-ପାବନ । ହେ ସନ୍ତାନମାନେ, ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମ ଛାଡ଼ି ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ନିଜର ଘର ମୁକ୍ତିଧାମ ଚାଲିଯିବ । ସାରା କଳ୍ପ ଘରକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିଲ । ପୁରା କଳ୍ପରେ ବାବାଙ୍କୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଥରେ ମାତ୍ର ବାବା ନିଜେ ଆସି ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହି ମୁଖର କେତେ ମହିମା ରହିଛି । ଗୌମୁଖ କହୁଛନ୍ତି ନା । ଗାଇ ତ ହେଉଛି ପଶୁ, ବାସ୍ତବରେ ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟର କଥା ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ହେଉଛନ୍ତି ବଡ଼ ମାତା । ଯେଉଁ ମାତା ଦ୍ୱାରା ଶିବବାବା ତୁମ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ପୋଷ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ବାବା-ବାବା କହିବାରେ ଲାଗିଛ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଯାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ପାପ କଟିବ । ପିଲାକୁ ନିଜର ବାପା କଥା ମନେ ପଡ଼ିଥାଏ ନା । ତାଙ୍କର ଚେହେରା ଆଦି ମନରେ ରହିଯାଏ । ତୁମେ ସନ୍ତାନମାନେ ଜାଣିଛ ଯେପରି ଆମେ ଆତ୍ମା ସେହିପରି ସେ ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ରୂପରେ ଆଉ କୌଣସି ଫରକ ନାହିଁ । ଶରୀରର ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଚେହେରା ଆଦି ଅଲଗା ହୋଇଥାଏ, ବାକି ଆତ୍ମା ତ ଏକାପରି ହିଁ ଅଟେ । ଯେପରି ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ସେହିପରି ବାବା ମଧ୍ୟ

ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ— ବାବା ପରମଧାମରେ ରୁହନ୍ତି, ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ପରମଧାମରେ ରହୁଥିଲୁ । ବାବାଙ୍କ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଆମ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ଆଉ କୌଣସି ଫରକ ନାହିଁ । ବାବା ଯେପରି ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ଆମେ ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ହିଁ ବାବା ବତାଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ କ'ଣ କ'ଣ ସବୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି, ପଥର ଗୋଡ଼ି ଭିତରେ ଅଛନ୍ତି, ଯାହାକୁ ଯାହା ଆସୁଛି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଡ୍ରାମାଅନୁସାରେ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବାବାଙ୍କ ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳକୁ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛ । ଆତ୍ମା ନିଜର ପିତାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛି । ପିଲା ଯଦି ବାପକୁ ଭୁଲିଗଲା ତେବେ ବାକି କ'ଣ ଜାଣିବ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କୁ ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତେ ଅନାଥ ହୋଇପଡ଼ିଛନ୍ତି । ବାପାକୁ ମନେପକାଉନାହାଁନ୍ତି । ପିତାଙ୍କର ଅଭିନୟକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛ, ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଭୁଲି ଯାଇଥିଲୁ । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଏହିଭଳି ଦେବୀ-ଦେବତା ଥିଲୁ । ଏବେ ଜୀବଜନ୍ତୁଠାରୁ ମଧ୍ୟ ହୀନ ହୋଇଗଲୁଣି । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଆମେ ନିଜର ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଇଛୁ । ଏବେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କିଏ କରାଇବ । କୌଣସି ଜୀବଆତ୍ମା ଏକଥା ଜାଣିନଥିବେ ଯେ ଆତ୍ମା କ'ଣ, କିପରି ସମସ୍ତ ପାର୍ଟ ବଜାଉଛୁ ? ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ, ଭାଇ ଅଟୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ବ□ମାନ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟି ହିଁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଗଲାଣି । ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ତୁମ ପାଖରେ ଏବେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁଛି ଆମେ ଆତ୍ମା ଏତେ ସମୟ ନିଜର ପିତାଙ୍କର ଗ୍ଳାନି କରିଆସିଛୁ । ଗ୍ଳାନି କରିବାଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଦୂର ହୋଇଯାଇଛୁ । ଡ୍ରାମାର ପ୍ଳାନ ଅନୁସାରେ ସିଡ଼ି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଚାଲିଛନ୍ତି । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା । ବାବା ଆଉ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାର କଷ୍ଟ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାପ କ'ଣ କେବେ ପିଲାଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ଦେଇପାରିବେ ! ଏହା ତ ନିୟମ କହୁନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କୌଣସି କଷ୍ଟ ଦେଉନାହିଁ । କୌଣସି ପିଲା କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ଆଦି ପଚାରିଲେ ମୁଁ କହୁଛି, ଏହି କଥାରେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କାହିଁକି କରୁଛ ? ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ମୁଁ କେବଳ ଆସିଛି ତୁମକୁ ସାଥିରେ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ସେଥିପାଇଁ ତୁମକୁ ଯାଦର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବାସ୍ ମୁଁ ହିଁ ତୁମର ପତିତପାବନ ପିତା ଅଟେ । ବାବା ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି— ଯେକୌଣସି ସ୍ଥାନକୁ ଗଲେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ୮୪ ଜନ୍ମର ଚକ୍ରର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ନିଜକୁ ଯା□ କରିବାକୁ ହେବ— କେତେ ଦୂର ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଛୁ । ବାସ୍ ଆଉ କୌଣସି ବିଚାର କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଏହା ତ ବହୁତ ସହଜ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ପିଲା ଟିକେ ବଡ଼ ହେଲେ ସ୍ୱତଃ ମାତା, ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭାବ ଆମେ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ, କଷ୍ଟ କରି ଯାଦ କାହିଁକି କରିବାକୁ ପଡୁଛି ! କାହିଁକିନା ଆମ ଉପରେ ଯେଉଁ ପାପ ଚଢ଼ି ରହିଛି, ତାହା ଏହି ଯାଦ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଭସ୍ମ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଏକ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି । ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଆଧାର ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ଏବଂ ମୁକ୍ତିର ଆଧାର ଯାଦ ଉପରେ ରହିଛି । ଯେତେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବ ଏବଂ ପାଠପଢ଼ା ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ନମ୍ବରରେ ପଦ ପାଇବ । ନିଜର କାମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କର, ବାବା କୌଣସି ମନା କରୁନାହାଁନ୍ତି । ଧନ୍ଦା ଆଦି ଯାହା ତୁମେ କରୁଛ ତାହା ତୁମର ଦିନ ରାତି ମନେ ରହୁଛି ନା । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା ଏହି ରୁହାନୀ ଧନ୍ଦା ଦେଉଛନ୍ତି କି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେପକାଅ ଏବଂ ୮୪ର ଚକ୍ରକୁ ଯାଦ କର । ମୋତେ ଯାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେବ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଛ ଯେ, ଏବେ ଶରୀର ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି ପୁଣି ସ□ପ୍ରଧାନ ନୂଆ ଶରୀର ମିଳିବ । ନିଜ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସାରାଂଶକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଫାଇଦା ହେବ । ଯେପରି ସ୍କୁଲରେ ବହୁତ ବିଷୟ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଇଂରାଜୀରେ ଭଲ ନମ୍ବର ରହିଥାଏ, କାହିଁକିନା ଇଂରାଜୀ ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ ଭାଷା । ପୂର୍ବରୁ ଇଂରେଜମାନଙ୍କର ଶାସନ ଥିଲା ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଭାଷା ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ପ୍ରଚଳିତ । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଭାରତ ବାସୀ ଧାରୁଆ ଅଟନ୍ତି । ଏଠାରେ କେହି କେତେ ବି ଧନବାନ୍ ହୋଇଥାନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ଅଛି ଯେ ଆମ ରାଜ୍ୟର ମୁଖ୍ୟମାନେ କରଜଦାର ଅଟନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଭାରତବାସୀ ଋଣଗ୍ରସ୍ତ ଅଟୁ । ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ କହିବ ନା ଆମେ କରଜଦାର ଅଟୁ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝିବା ଦରକାର । ଯେତେବେଳେ କି ତୁମେ ରାଜ□ ସ୍ଥାପନ

କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଏହି ସବୁ କରଜରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ସାଲବେ□ ଅର୍ଥାତ୍ ଧନବାନ ହେଉଛୁ ପୁଣି ଅଧାକଳ୍ପ ଆମେ କାହାଠାରୁ କରଜ କରିବୁ ନାହିଁ । କରଜଦାର ପତିତ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ଆମେ କରଜଦାର ଅଟୁ ଆଉ ପତିତ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ ଅଟୁ । କହୁଛନ୍ତି, ନା ଆମ ଭାରତ ବ□ମାନ ଏପରି ଅଟେ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବହୁତ ସାହୁକାର ଥିଲୁ ପରି ରାଜକୁମାର, ରାଜକୁମାରୀ ଥିଲୁ । ଏକଥା ମନରେ ଅଛି । ଆମେ ଏପରି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ୍ ଥିଲୁ । ଏବେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କରଜଦାର ଏବଂ ପତିତ ହୋଇପଡ଼ିଛୁ । ଏହି ଖେଳର ଫଳାଫଳ ବାବା ବତାଉଛନ୍ତି । ଫଳାଫଳ କ'ଣ ହେଲା । ଏହା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆମେ କେତେ ସାହୁକାର ଥିଲୁ, କିଏ ତୁମକୁ ସାହୁକାର କରାଇଥିଲେ ? ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି— ବାବା, ଆପଣ ଆମକୁ କେତେ ସାହୁକାର କରାଇଥିଲେ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସାହୁକାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଦୁନିଆ ଏହି କଥାକୁ କିଛି ଜାଣିନାହିଁ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ କହିଦେବାରୁ ସବୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି, କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ସବୁ କିଛି ଜାଣିଗଲଣି । ଆମେ ପଦମାପଦମ ସାହୁକାର ଥିଲୁ । ବହୁତ ପବିତ୍ର, ସୁଖୀ ଥିଲୁ । ସେଠାରେ ମିଛ ପାପ ଆଦି କିଛି ନଥାଏ । ସମଗ୍ର ବିଶ୍ୱ ଉପରେ ତୁମେ ବିଜୟୀ ଥିଲ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଶିବବାବା ଆପଣ ଯାହା ଦେଉଛନ୍ତି ତାହା କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ କାହାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ସୁଖ ଦେଇପାରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବହୁତ ସୁଖ ଅସରନ୍ତି ଧନ ରହିଥିଲା । କେତେ ହୀରା ଲୀଳା ଥିଲା ଯାହାପୁଣି ପରବ□ୀ ସମୟର ଲୋକମାନଙ୍କ ହାତକୁ ଆସୁଛି । ଏବେ ତ ସେହି ଜିନିଷ ସବୁ ଦେଖିବାକୁ ମଧ୍ୟ ମିଳୁନାହିଁ । ତୁମେ ଫରକ ଦେଖୁଛନା । ତୁମେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ ଦେବୀ, ଦେବତା ଥିଲ ପୁଣି ତୁମେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହେଉଛ । ନିଜେ ହିଁ ପୂଜ୍ୟ, ନିଜେ ହିଁ ପୂଜାରୀ । ବାବା କୌଣସି ପୂଜାରୀ, ହେଉନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପୂଜାରୀମାନଙ୍କ ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ନା । ବାବା ତ ସଦାପୂଜ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କେବେ ପୂଜାରୀ ହେଉନାହାଁନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଧନ୍ଦା ହେଉଛି ପୂଜାରୀରୁ ପୂଜ୍ୟ କରିବା । ରାବଣର କାମ ହେଉଛି ତୁମକୁ ପୂଜାରୀ କରିବା । ଏକଥା ଦୁନିଆରେ କାହାକୁ ଜଣାନାହିଁ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଇଥିଲ । ପ୍ରତ୍ୟହ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି— ଇଚ୍ଛା କଲେ କାହାକୁ ସାହୁକାର କରିପାରିବେ କାହାକୁ ଗରୀବ କରିପାରିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯିଏ ସାହୁକାର ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଗରୀବ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ, ହେବେ ମଧ୍ୟ । ତାଙ୍କର ଏହିପରି ପାର୍ଟ ରହିଛି । ସେମାନେ କେବେ ଏଠାରେ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଧନବାନ୍‌ଙ୍କର ବହୁତ ଅହଂକାର ରହିଥାଏ ନା, ମୁଁ ଅମୁକ ଅଟେ, ଏସବୁ ମୋ ପାଖରେ ଅଛି । ଗର୍ବ ଭାଙ୍ଗିବା ପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ଏମାନେ ଦେବାକୁ ଆସିଲେ ବାବା କହିବେ ଦରକାର ନାହିଁ । ଏସବୁ ତୁମେ ନିଜ ପାଖରେ ରଖ । ଆବଶ୍ୟକ ହେଲେ ନେବୁ କାହିଁକିନା ଦେଖନ୍ତି— ଏ ଆତ୍ମା କୌଣସି କାମର ନୁହେଁ, ନିଜ ମଧ୍ୟରେ ଗର୍ବ ରହିଛି । ତେଣୁ ନେବା ଅଥବା ନ ନେବା ଏସବୁ ବାବାଙ୍କ ହାତରେ ଅଛି ନା । ବାବା ପଇସା କ'ଣ କରିବେ, ଦରକାର ନାହିଁ । ଏସବୁ ଘର ତ ତୁମପାଇଁ ତିଆରି ହେଉଛି, ତୁମକୁ ତ' ଆସି ବାବାଙ୍କୁ ଦେଖା କରି ପୁଣି ନିଜ ସେବାସ୍ଥାନକୁ ଫେରିଯିବାର ଅଛି । ସର୍ବଦା ତ ରହିବାର ନାହିଁ । ପଇସାର କ'ଣ ଦରକାର । ଏଠାରେ କୌଣସି ସେନାବାହିନୀ ଅଥବା ତୋପ ଆଦିର ତ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । ତୁମେ ଏବେ ଯୁଦ୍ଧ ଭୂମିରେ ଅଛ, ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା ବିନା ତୁମେ ଆଉ କିଛି ହେଲେ କରୁନାହଁ । ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି ମୋତେ ଯାଦ କଲେ ଯାଇ ଏତେ ଶକ୍ତି ମିଳିବ । ତୁମର ଏହି ଧର୍ମ ବହୁତ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ୍ । ତୁମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ଯାଦର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ହିଁ ସବୁ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଏଠାରେ ତୁମେ ଶୁଣୁଛ ପୁଣି ତା'ଉପରେ ମନ୍ଥନ ଚାଲୁଛି । ଯେପରି ଗାଈ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ପୁଣି ପାକୁଳି କରିଥାଏ । ତାର ପାଟି ସବୁବେଳେ ଚାଲୁଥାଏ । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର କଥା ଉପରେ ଖୁବ୍ ବିଚାର କର । ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ କ'ଣ ପଚାରିବା । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସ□ପ୍ରଧାନ ହେଉଛ, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ— ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ସ୍ୱତଃ ପ୍ରବୃ□ ଭାବରେ ମନ ଭିତରେ ରହିବା ଦରକାର । କାହାର ଗ୍ଲାନି କରନାହିଁ ଅଥବା ପାପକର୍ମ ଆଦି କିଛି ବି ନ ହେଉ । ତୁମକୁ କୌଣସି ଓଲଟା କର୍ମ

କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ନମ୍ବରୱାନ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଏତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇଛନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଗାୟନ କରାଯାଏ ଅହିଂସା ପରମୋ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ । କାହାକୁ ମାରିବା ଏହା ହିଂସା ହେଲା ନା । ବାବା ବୁଝାଉଥିବାରୁ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍, ଆମର ସ୍ମୃତି କିପରି ? ବାବାଙ୍କୁ ଆମେ ଯାଦ କରୁଛୁ ? କେତେ ସମୟ ଯାଦ କରୁଛୁ ? ମନ ଏତେ ଲାଗିରହୁ ଯେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି କେବେ ବିସ୍ମୃତି ନହେଉ । ଏବେ ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ତାହା ପୁଣି ଅନାଦି ସନ୍ତାନ ଅଟ । ପ୍ରେମିକ, ପ୍ରେମିକାଙ୍କର ଯାଦ ହେଉଛି ଶାରୀରିକ । ଯେପରି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ, ପୁଣି ଉଭେଇଯାଆନ୍ତି ସେହିପରି ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଯାନ୍ତି । ସେହି ଖୁସୀରେ ହିଁ ସେମାନେ ଖାଉଥାନ୍ତି ପିଉଥାନ୍ତି ଯାଦ କରୁଥାନ୍ତି । ତୁମର ଏହି ଯାଦରେ ତ ବହୁତ ବଳ ଅଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଥାଅ ତେବେ ତୁମକୁ ପୁଣି ନିଜର ଭବିଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡ଼ିବ । ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ହେବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ଜଲ୍‌ଦି, ଜଲ୍‌ଦି ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ । ପୁଣି ତୁମେ କହିପାରିବ ଯେ ଏବେ ବିନାଶ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଅ । ବାବା ସବୁ କିଛି ତ୍ୟାଗ କରିଦେଲେ ନା । କିଛି ହେଲେ ମନେ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଏବେ ଆମେ ନିଜର ରାଜଧାନୀକୁ ଯିବୁ । ନୁଆ ଦୁନିଆକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଯିବୁ । ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ସବୁ ପାପକୁ ଭସ୍ମ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଘଡ଼ି ଘଡ଼ି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକିନା ଏହା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଜିନିଷ । ସର୍ପ ଏବଂ ଭ୍ରମରୀର ଯାହାକିଛି ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେ ସବୁ ବ□ମାନ ସମୟର କଥା । ଭ୍ରମରୀ ଚମତ୍କାର କରିଥାଏ ନା । ତା' ଠାରୁ ତୁମର ଚମତ୍କାର ଅଧିକ । ବାବା ଲେଖୁଛନ୍ତି ନା - ଜ୍ଞାନର ଭୁଁ - ଭୁଁ କରିଚାଲ । ଶେଷରେ ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଯିବେ । ଯିବେ କୁଆଡ଼େ । ତୁମ ପାଖକୁ ହିଁ ଆସିବେ, ସମ୍ମିଳିତ ହେବେ । ତୁମର ନାମ ବିଖ୍ୟାତ ହେବ । ଏବେ ତ ତୁମେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଛ ନା । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) ଜ୍ଞାନର ଖୁବ୍ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯାହା ସବୁ ଶୁଣୁଛ ତାକୁ ଚିନ୍ତନ ମନ୍ଥନ କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୋଇ ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମୋର ମନପ୍ରାଣ ଏମିତି ଲାଗିଯାଇଛି ଯାହା କେବେ ବି ଭୁଲି ହେବ ନାହିଁ ।

(୨) କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପ୍ରଶ୍ନ ଆଦି ପଚାରିବାରେ ନିଜର ସମୟ ନଷ୍ଟ ନକରି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ବିନା ଆଉ କୌଣସି ବିଚାର ନଆସୁ— ଏହାର ଅଭ୍ୟାସ ଏବେଠାରୁ ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଜ୍ଞାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଜ୍ଞାନ ଚନ୍ଦ୍ରମାଙ୍କ ସହିତ ସାଥୀ ହୋଇ ରାତିକୁ ଦିନ କରୁଥିବା ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ତାରକା ହୁଅ ।

ଯେପରି କେହି ତାରାମାନେ ରାତି ସମୟରେ ପ୍ରକଟ ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେହିଭଳି ତୁମେ ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ତାରକାମାନେ, ଚମକୁଥିବା ତାରକାମାନେ ଡ୍ରାମାର ରାତି ସମୟରେ ହିଁ ପ୍ରକଟ ହେଉଛ । ସେହି ତାରାମାନେ ରାତିକୁ ଦିନ କରୁନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ଜ୍ଞାନସୂର୍ଯ୍ୟ, ଜ୍ଞାନ ଚନ୍ଦ୍ରମାଙ୍କ ସହିତ ସାଥୀ ହୋଇ ରାତିକୁ ଦିନ କରୁଛ । ସେମାନେ ହେଲେ ଆକାଶର ତାରା କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଧରଣୀର ତାରା । ସେମାନେ ପ୍ରକୃତିର ସ□ା ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ପରମାତ୍ମ ତାରକା ଅଟ । ଯେପରି ପ୍ରକୃତିର ତାରାମଣ୍ଡଳରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ତାରାମାନେ ଚମକୁଥିବାର ଦେଖାଯାଆନ୍ତି, ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ପରମାତ୍ମ ତାରାମଣ୍ଡଳରେ ଚମକୁଥିବା ଆତ୍ମିକ ତାରା ଅଟ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସେବାର ସୁଯୋଗ ମିଳିବା ଅର୍ଥ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଅ□ ଭରିବା ।